

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Til Cabinets-Secretair Adler, decbr. 1823

Citation: Baggesen, Jens: "Til Cabinets-Secretair Adler, decbr. 1823", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid57290/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

Til Cabinets-Secretair Adler i København.

Bern, i Decbr. 1823.

At Baggesen endnu, min Adler! lever,
fra hver sit Livs tilvarie Næring fien,
Dg, trods sin Pandes Knusen,*) Juras Dørn
Dg Hjertets Tynde, let og vever
Stif glemme Bisen end mod Norden svæver,
Beviser mig, hans Siæl maa være Jern,
Hvis og hans Krop er Træske.
Skøndt mig dæffer
Omfonst det fløre Liv tredoppelt Uld,
Skøndt intet meer mig frysende forfæffer
End blotte Tanker paa formearet Huld,
Da den, jeg føler, alt mig Modet knækker,
Nordpolen Oldingen dog stedse trækker
Til favnen, der engang var Drengen huld.

Ja, hulde Broder Adler! mig blev givet
(Det føler dybt jeg i mit gamle Bryst)
En evig underfuld magnetisk Lyft,

*) Ved Styrtingen paa Steentrappen i Eugenborger-Haven, to
Maaneder efter min Søns Død.

Der overlever Lysten selv til Livet
Og volder, at naar knuust selv hiertet meer ei slaaer,
Dets inderlige Kraft dog aldrig reent forgaaer.
Den Lyst er den: imellem Sydens Grave,
(Hvor med hver anden Lyst det er for mig forbi)
Til Fredriks danske Slot, til Christjans danske
Have

Og samtlige Kærminderne deri. —
Saa stort er disses hulde Tryllerie:
At, efter nys at have funden
Min længe tabte Samling — og, med den,
Den Sundhed ikke just (der synes reent forsvundent),
Dog Syn, og Haand, og — Brugen af min Pen,
Jætedenfor de Venner og Veninder,
Der i Paris nigt overvældte med
Bewiser, hvortil faa man Mage finder,
Paa Venstab og paa venlig Kærlighed,
At spare paa de ufortredne Breve,
De mig, der albrig sparedes, tilskrevre,
Jeg (fløndt jeg dem og stedje skrive vil)
Dog, Brev i Brev, kun skriver Hjemmet til.
Dig — (træk ei alt for haanligent paa Næsen
Ab dette lidt vel broderlige Du!
Jeg i Fortrolighed var forдум selv lidt fræsen,
Og er det, trods min Simpleshed, endnu;
Men, i et rimet Brev en Ven at denne,
Som Vand og herte datter, synes mig
Saa lidt i dansk Natur at have hienme
Som i Kunstlæse Vers at rime sig —)
Dig, kære Adler! (efter ham, hvis Naade
Mig, næst min Skabers, er mig dyrebar,
Og Hende — som jeg giver dig at raade —
Hvem jeg, dog kun i Drømme, skrevet har)
Blandt alle dem, jeg elsker, først jeg sender

Mit knapbegyndte Livs endnu kun svage Glimt
Af Flammer, der i Hjertets Indre brænder,
Og af det Lys, som deres stegne Glimt
I mit formørkte Hoved atter toender.
Tilgiv dets Flagren mellem Poeſie
Og Prosa — da jeg om igien maa scere
Fra først af alt mit glemte Skrifterie —
At Rim bestandig blande sig deri,
Er næsten uvilfaartligt, paa minn Ære.

Vær hilsen inderlig, min Ven!
Ned min Tætnemmeligheds hele fylde,
Ei blot for hvad du mig har stønket, men
Fordi du giver Dem, vi begge hylde,
Nu jeg og, med mig selv, min Pen,
Saa god som tabt, i dødlig Dvale blune,
Med tifold Liv og Unde, Vid og Lune,
Foryngt, den gamle Baggesen igjen!
Tak, fordi jeg, i mine tabte Dage,
Med Hensyn paa mit Hjem, kan tænke mig
Med hele min Hengivenhed i dig,
For Christjan og Amalia tilbage!
Tak, Adler! fordi du er den, du er,
Og hvad jeg ønsker begge siern, opfylder,
Betalende for mig, hvad jeg Dem sylder,
Med doppelt Evne til at more hver!

For Ham og Hende, sont du daglig fuer,
(Misundeligt mellem alle dem,
Jeg misundt har i mit misundte Hjem)
Fornemmelig den Hjertets flammme luer,
Som ingen Storm i Livet slukker ud. —
O! hvad mig piinligst brød i Hov'dets Brud,
Var, at for Dem, hvis Undest meest jeg skyldte,

Med al den Kærlighed, mit Hjerte faldte,
Jeg reent var tabt. Da skænkede mig Gud
En Drøm, midt i mit Vanvid, der mig hindred,
I det sig levende min Sæel erindred
Min sidste Uffredshen til dig, min Ven:
O! vær vort Fyrstepar i doppelt Kære
Opmuntringer paa himmelveien, hen
De gaae til evig Præis og Danmarks Ære,
Hvad — ung, med dine Evner, Begge nær,
Som nordisk Henriquatre-Secretair,
I Sullys Streben — jeg Dem vilde være!
Jeg takker dig, min Adler! hjerlelig,
Fordi — (mig siger det endnu mit Hjerte,
Hvad alt dit Væsen i Paris mig lærte)
Du, vits og god og munter, elsfelig
Bestandig denne Bon opfylder mig!
Hvis og du mig har glemt, Gud veed, jeg det tilgiver,
Som jeg det fuldt tilgiver alle dem,
Jeg elskende mig mindes i mit Hjem;
Min Skæbnes Skyld det er, hvis man mig uløb bliver,
Et mine Venners. Ingen af dem veed,
Hvad jeg til Undskyld for min Causheds Bræde
I al den Tid, jeg intet meldte, leeb,
Og hvor aldeles i det sidste klar jeg døde,
Vord deres venlige Medlidenhed.
Nu, pludselig en Haabets Morgenröde
Befraaler her mit Memnons Bryst paa ny,
Nu synger Danmark efter jeg imøde
Det første Livets friske glade Gry. —
Ja! fald, hvært Diater-Korthuus, jeg mig hygte!
Hver Sæbebølle, jeg har bækst, forgaae!
Mæd mine sidste Sange døe mit Rygte!
Lad være pustet ud, med Halskors Lygte,
Den aandelige Praas, man eengang lyse saae

Ved Kaasen mellem Hvilehei og Spraa!
Et Vers dog, jeg har digtet, skal bestaae!
Det nemlig: „Ingensteds er Roserne saa rede,
„Og ingensteds er Tornene saa smaa,
„Og ingensteds er Dunene saa bløde,
„Som de, vor Barndoms Uskyld hvilte paa!“
Tidt følte jeg det her og allevegne,
Hvor Skialdens Hjerte kom til Hjem ihu,
Fjern fra Kong Fredriks og Prinds Christjans Hegne;
Men aldrig, elste Adler! dybt som nu —
Nu, Livets første Morgenstraale bryder
Mig atter frem bag Dødens Tordenstyk
Og i det næsten brusme Hjerte gyder
Med klar Erindring fremtids Haab paa ny —
Nu, da jeg atter løst af Vanwids Lænfer
Kan ordne mine følelser i Sprog
Og klart mig selv fortolke, hvad jeg tænker,
Hvergang jeg blader i min egen Bog —
Nu, jeg kan læse, hvad mig Andre skriver,
Og skrive selv, hvad Andre læse kan
(Hvad dog maa ske endnu et Spørgsmaal bliver,
Om det saa vist i dette Brev gif an?) —
Nu, da jeg samle kan, hvad Bliffet sanker,
Men hidtil stuet og blandt i Lyn paa Lyn,
Til Andres Alander fattelige Tanker,
Til Andres Dine fluelige Syn —
Nu, da lidt efter lidt den Taage svinder,
Som dækkede mig længe Tid og Rum —
Nu, hvor jeg var og hvor jeg er, jeg minder
Mig klart paa ny, som vaagnet af en Slum —
Nu, jeg mig levende paa mere befinde
End paa min Skæbnes sidste Tordenstald,
Og andre Træk i min Erindring finder
End Sygdom, Tab og Styrten fald paa fald —

Nu, jeg kan stue sticelnde tilbage,
Fra Nuets lyse Top med klaret Blif,
Paa Veien, jeg i mine sidste Dage
Fra Grav til Grav i Malm og Blinde gif —
Nu seer, i from Erindren, barnlig Haaben,
Min Sicel med inderlig veemodig Lyst
Bestandig Fædrelandets Himmel aaben,
Og Fredrik Christijans Billed i mit Bryst.
Jeg seer det dremmende, jeg seer det vaagen,
Omtindret af en dansk Kierminde-Krands,
Rundt om mig seirende forjage Taagen,
Med Nordens friske Dagbruds milde Glands,
Bag dette seer jeg Vennernes, som leve,
Hvis Troskab giemmes evig i min Tro,
Og omkring Hendes, akl Venindernes, som fræve
For Nannas Skiald her, og i Lysets Bo —
Og, hvor jeg staer og gaer, det Billed smiler
For mit af Glemmelsdybet stegne Aland.
Der, fri, paa ny mod Hjemmeis Himmel iles,
Aflastende hvort fremmed jordisk Baand.
Og, o! hvad hindrer, Tanken meer ei bundet,
Min Aland at fræve nu sin Dugge nær?
Hvad hindrer Hiertet, der har Vinger fundet,
At være der, hvor du, min Adler! er?
Ead Hammen ogsaa blive her tilbage,
Den Ham, som Aar og Sygdom har fortært,
Som tidlig luslædt blev i jordisk Plage,
Den gamle Ham er nu dog intet værdt.
Jeg er hos Eder Selv. Det Ayn, den Tone,
Den Livets evig unge Poesie,
Det Spil af Graad med Glædens Latter i,
Man yndede i Rue Castiglione,
Med al dets Smurrighed, er nu paa Sorgenfri —
Der fræver det usynlige i Luften

Om Dem, for hvilke det er til endnu,
Med Hiertets evige Violers Duften —
Men, ol min Adler! svar mig du:
Erindrer man end der, hvor nu den unge pranger,
Med huld Medlidenhed den gamle Sanger?

Efterskrift.

Endnu en førespørgsel: er det Brev,
Jeg nyligen (min første Skrift-Forsøgen
I Aar), med Vedlæg, til Hans Heihed strem,
Hvor jeg trang min Veemod selv til Spøgen,
For et at kede ham med Klagegang,
Dg gaaet mine fordums Breves Gang?
Hvad? eller er det kommet ham tilhørende,
Dg har, i dette fald, med naadigt Smil
Ham læst det? har han huld forladt dets Stil,
Der, som jeg frygter, lidt for sterkt har rebet,
Hvad med mit sidste Skibbrud gif i Lebet?
Har han erholdt de Breve, som min Son
Ham tilskrev paa sin Faders Bon,
Dg Hasen med Insekter, Coopmanns loved
At sende med Skibslejlighed (hvor)
Jeg havde Dag og Nat, med halvknust Hoved,
Selv pakket Samlingen, som, i sin Agonie,
Min Paul mig bad Prinds Christian at stille?
Vel glemt en Tid lang; men dog ikke:
Da, Døden nær, jeg laae med freidigt Mod,
Fordt mit Danmarks Skytsaand for mig stod;
Prinds Christjans Haandtryk og Prinds Christjans
Blifte.

Hils alle Venner og Veninder,
Som end med huld Deeltagelse mig minder,
Ja! hils endog ret venlig alle dem,

Der end paa Baggesen dem blot befinder,
Men hils for Alle Perlen i mit Hjem,
Si blot i Danmark, men i Norden —
Si blot i Norden, men paa hele Jorden —
Si blot paa Jorden, men engang i Himmelten,
Saavidt, hvad her har stralet, pryder den!
